

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 437.

109de Møde.

Tirsdagen den 25de Juni.

(Fortf.)

Barfod (fortsat): Jeg er fuldkommen enig med den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Chr. Larsen), naar han før erklærede, at det, hvad det ikke gjaldt om, var ikke at faae en Lov ud, men det var om at faae en god Lov ud, og da jeg ikke kan ansee nærværende Lov for god, da jeg maa ansee den for at blive et fortsat Agitationsmiddel, hvis det frie Valg ikke bliver bibeholdt, saa staaer det for mig som afgjort, at vi langt hellere maae udsætte os for, at Loven ikke skulde blive vedtaget i nærværende Møde, end at vi skulde vedtage den saaledes, saa vi ikke kunne være fornøiede med den. Jeg skal ikke tillade mig at opholde mig ved Landsthinget, eller at pege hen til det, saaledes som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te District (Mowrier) gjorde; men ogsaa om denne Sag har jeg en Overbeviisning, der er meget sikker og ligesaa sikker som den ærede Rigsdagsmands, den at vi her skulde tale og stemme uden noget ængstelig Hensyn til, hvad der maatte være talt og stemt i Landsthinget, men tale og stemme efter vor egen inderlige Overbeviisning, og skulde det da blive Tilfældet, at Loven ikke udkom, naar vi havde vedtaget disse Forandringer, fordi det ikke vilde være muligt at faae Landsthinget til at gaae med os, — det er ikke mig, der opstiller dette Skrammebillede, for jeg troer ikke paa Umuligheden af, at Landsthinget skulde kunne gaae med os, — men skulde det dog blive Tilfældet, saa siger jeg, at saa er Skylden ikke vor, naar vi have vedtaget Loven saaledes, og kun saaledes, som den kunde tilfredsstille os, og tilfredsstille dem, hvem den nærmest angaaer. Jeg for mit Vedkommende betænker mig ikke paa, hvis den Eventualitet skulde ind-

træffe, at Loven ikke udkom i nærværende Session, fordi Landsthinget ikke vilde gaae ind paa den, da at erklære, at hellere end at Loven skulde udkomme uden det frie Valg af Bølgiftsmænd, udsætter jeg mig hellere for, at Loven ikke udkommer for i næste Session.

Ordføreren: Som Ordfører for Udvalget skylder jeg at bemærke til hvad min ærede Ven ved Siden af mig har fremsført imod os, at jeg virkelig ikke havde troet, at det kunde have været ham paasaldende, at Udvalget havde forelagt Thinget det Forslag, som han nu har udtalt sig imod. Jeg troer nemlig, at det meget mere maatte være ham paasaldende, at et Udvalg ikke under særlige Omstændigheder gjorde alt hvad der stod i dets Magt, for at sætte Thinget istand til frit at vælge mellem de forskellige, hver for sig mere eller mindre men alle ikke ganske uheldige, Udveie, der maatte foreligge til at faae denne Foranstaltning sat igjennem. Jeg har allerede ved den foregaaende Lov tilladt mig paa Udvalgets Vegne at bemærke, at vi uden Votering imellem os selv vare eenstemmig af den Overbeviisning, at vi skyldte Thinget at sætte det istand til at kunne overveie og afgjøre, om det, efter de forhaandenværende Omstændigheder og med Hensyn til den nærførestaaende Slutning af Thinget, samt den fra Landsthinget forelagte Lovs Beskaffenhed, ikke maatte være hensigtsmæssigt at gaae denne Vej. For mit personlige Vedkommende troer jeg, at det er hensigtsmæssigt og rigtigt at gaae denne Vej, thi jeg er ikke enig med min ærede Ven i, at Loven, som den foreligger, ikke er nogen god Lov, jeg er enig med ham, og det har baade mine Dittringer, mine forskellige Endringsforslag og mine Voteringer viist, i, at den efter min Mening kunde være bedre; men deraf følger ikke, at den ikke, som den er, er god og brugelig, ja endogsaa er en Velgjerning (Nei). Ja, jeg